

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
ראה

כ"ט אב
תשפ"א

1088

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 7:15 | 7:06 | 7:11 | 6:56

מוצאי שבת 8:10 | 8:13 | 8:10 | 8:10

רבינו תם 8:50 | 8:54 | 8:52 | 8:50

שבת מברכין, ראש חודש בימים ראשון ושני
המולד ביום ראשון בשעה 11:43 ו-10 חלקים

הילולא
דצדיקיא

כט - רבי יעקב בירדוגו
מח"ס 'שופריה דיעקב'

ל - רבי יהודה לביא
רבה של טריפולי

א - רבי שמואל די
אבילא

ב - רבי אהרון חסון

ג - רבי אליהו מאנסאני
תלמיד אוה"ח הקדוש

ד - רבי מאיר שמחה
הכהן בעל 'אור שמח'

ה - כ"ק רבי משה אהרן
פינטו זיע"א

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

משכיל לדוד

התורה הק' מגינה ומצילה

מעייניכם.

שמעתי בשם מרן הרב עובדיה יוסף זיע"א, שאמר שגם חטא המרגלים שהיה נראה כאסון לעם ישראל, עד שאמרו חז"ל (סוטה לה, א) על הפסוק (במדבר יד, א) "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא", שאותו לילה שחזרו המרגלים ונענשו ליל תשעה באב היה, ואמר להם הקב"ה - אתם בכיתם בכיה של חינום, ואני אקבע לכם את אותו הלילה לבכייה לדורות. ואכן שתי בתי מקדשות נחרבו בתשעה באב, ועוד צרות רבות במהלך כל ההיסטוריה היהודית אירעו ביום מר ונמהר זה. אם כן נראה שטוב היה שלא היו שולחים מרגלים כלל.

אולם אומר מרן הרב עובדיה זיע"א שבזכות אותו חטא המרגלים, נשארו עם ישראל ארבעים שנה במדבר, ומה עשו במדבר, הרי לא היה להם שם חנויות ולא קניונים, לא היו זקוקים לכבס את הבגדים, ולא לעמול לפרנסתם, ואפילו לבשל ולאפות לא היו זקוקים, כי הכל ניתן להם מידו הפתוחה של הקב"ה בשפע רב. להם לא נותר אלא לעמול ולעסוק בתורה הקדושה. אם כן רווח גדול יצא לעם ישראל גם מאותו חטא, שזכו לארבעים שנות תורה ללא הפרעות וללא טרדות הפרנסה כלל.

גם ספר דברים כולו לא היה נכתב כלל אם בני ישראל היו נכנסים לארץ ישראל מיד אחרי קבלת התורה. נמצא שחטא המרגלים זיכה אותנו בחומש שלם. הרמב"ן אומר (בפתיחה לספר בראשית) שכל אותיות התורה הם שמותיו של הקב"ה, ועוד אמרו חז"ל (בר"ר עד, יז) ששישים ריבוא אותיות יש בתורה כנגד שישים ריבוא נשמות שיש בכלל ישראל. נמצא ששולל חטא המרגלים והעונש הבא בעקבותיו להסתובב ארבעים שנה במדבר, לא היינו זוכים לספר דברים, והיינו מפסידים הרבה משמותיו של הקב"ה, וכמו כן הרבה נשמות קדושות של כלל ישראל לא היו באות לעולם.

בעוונות הרבים רבו היום המכשירים המוציאים את האדם מן התורה, ומוציאים אותו מן העולם. צריך לדעת שהמקום בלב מוגבל הוא, ואם ממלא אדם את לבו בשטויות, לא נותר לו מקום ללימוד התורה כלל. דוד המלך ע"ה אומר (תהילים קט, כב) "ולבי חלל בקרבי", כלומר, דוד המלך ע"ה שחט את יצרו הרע, עד שנוצר בלבו חלל גדול וריק שאפשר למלא בו עוד ועוד תורה ומצוות.

גם אנו איננו צריכים להיגרר אחרי הקדמה והשכלול בעולם שמתחדש בכל עת ובכל שעה, כי ברגע שקדמה זו מנתקת אותנו מבורא העולם, עלינו להתרחק ממנה כמו מאש. ומי שבזכות ניתוק זה זיכה לעוד חצי שעה של לימוד התורה בכל יום, או לעוד מעשה מצוה אחד בכל יום, הקב"ה יראה לו בחוש שלא הפסיד מאומה מהימנעותו להתפלש ברפש הקדמה, אלא ה' יהיה בעזרו בכל אשר יפנה.

"את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' א-להיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום" (דברים יא, כז)
לשון הפסוק תמוה הוא, מדוע אמר "את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' א-להיכם", היה צריך הפסוק לומר 'את הברכה אם תשמעו אל מצות ה' א-להיכם', וכמו שאומר הפסוק שאחריו "והקללה אם לא תשמעו אל מצות ה' א-להיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם".

ונראה לבאר כי הקב"ה בא ללמד אותנו, שעצם השמיעה אל מצות ה' גם היא ברכה. כי לפעמים אדם מרגיש שבגלל שהוא מקיים מצות ושומע בקול דבר ה', הוא מפסיד משהו בעולם הזה, כגון, אדם שסוגר את חנותו באמצע היום לרבע שעה כדי להתפלל תפילת מנחה, עלול לחשוב שהוא מפסיד בכך קונים. רצה הקב"ה ללמד אותנו שלא כך היא, ואפילו אם נראה לעיניים שברגע זה יש הפסד כלשהו, כאשר תתברר התמונה בכללות, יראה כל אחד בחוש עד כמה ה' חשבה לטובה, ואותו הפסד שכביכול הפסיד, הוא עצמו היה לו לטובה.

אפילו משה רבינו כשנענש שלא להיכנס לארץ ישראל, היה נראה לו כרעה גדולה עד שביקש והתחנן לפני הקב"ה והתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות כדי שישלח לו הקב"ה ויכניסנו לארץ ישראל. ולא שבביל לאכול מפריה רצה להיכנס, אלא רק לצורך עם ישראל, כי אמרו חז"ל (סוטה ט, א) שאם היה משה רבינו נכנס לארץ ישראל והיה בונה את בית המקדש, לא היה נחרב הבית, כי לא שלטו שונאיהם של ישראל במעשה ידיהם של משה רבינו ושל דוד המלך ע"ה.

אולם מעו יצא מתוק, ודווקא עונש זה שקיבל משה רבינו שנראה בעינינו כרעה גדולה, הפך לטובה גדולה, כי בגלל שנחרב בית המקדש, אנחנו מצפים ומייחלים שיבנה בית המקדש השלישי שיהיה גדול ומפואר יותר מבית המקדש השני, והשכינה לא תזוז ממנו לעולם.

ברכה זו זוכה רק מי שכל ראשו מונח בתורה ובמצוות, ורמוזו הוא בפסוק "את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' א-להיכם", 'את' רמז לאותיות א' עד ת' שהם אותיות התורה, ו'אשר' הם אותיות 'ראש', כי רק מי שמכניס לראשו רק תורה ומצוות, הקב"ה מגן עליו מכל צרה ומצוקה, ונותן לו שפע של ברכה והצלחה, ולא יפסיד מאומה מעבודת ה' שלו.

פעמים רבות בשעת קבלת הקהל כשאני שומע את צרותיהם של כלל ישראל ולבי מתמלא צער רב, הרהורים עולים במוחי מה לי ולצרות כל עם ישראל, מדוע אני צריך לשמוע על כל כך הרבה צרות. ואז מגיע בחור צעיר ומבקש ברכה להצלחה בתורה, זה הדבר שהכי חשוב לו, לא מבקש להיות עשיר, ולא מוצלח בעסקי, ולא שידוך, ולא שום דבר, רק הצלחה בלימוד התורה ובקיום המצוות. בחורים אלו נותנים לי כוח להמשיך, כי אני רואה שיש עתיד לעם ישראל. אשריכם ישראל שקיום התורה והמצוות בראש

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

הצדקה שהצילה מהג'יפ הצבאי

"נתון נתון לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה'א בכל מעשך ובכל משלח ידך" (דברים טו, ז).

בית הכנסת 'סודא' בחולון, שעת בוקר מוקדמת יחסית. אינג' אליהו זרבי, סיים להתפלל ופנה אל הגבאי: 'עשיתי את חישוב מעשר הכספים שלי, אני חייב לצדקה 1036 שקל. הנה לך הכסף, העבר אותו לצדקה בבקשה'. אליהו שלשל את הכסף לידי הגבאי, ויצא לעבודה. הוא כלל לא חש שעשה משהו מיוחד, בוודאי לא פעולה שעתידה להציל את חייו.

בעיצומו של היום - נסע על הציר בכביש צר ומתפתל בשם 'כביש אלון'. זהו כביש שאינו נוח לנסיעה: הוא צר מאוד, מצידו האחד הר תלול וסלעי, ומצידו השני פעורה תהום. הוא יוצא אל הכביש ומתחיל בנסיעה.

באחד מעיקולי הדרך, הוא רואה ג'יפ צבאי גדול, הנוסע לכיוונו. בשבריר שניה הבחין כי הג'יפ נוסע בנתיב הנגדי שלו, כלומר - בנתיב שלו. עוד שבריר שניה, והוא מבין היטב כי זה עניין של שניות עד להתנגשות חזיתית בג'יפ הכבד...

הוא צופר, מסנוור, פותח את החלון ומנופף בעצבנות, אולם הנהג בג'יפ הצבאי כנראה לא מבחין בו, אין לדעת למה. מה שבטוח - שהוא ממשיך לנסוע בקו ישר לכיוונו, שברירי שניה עד להתנגשות.

שלוש אופציות בפניו, אחת גרועה מהשנייה, שלושן מובילות למוות בטוח. לסטות ימינה - ליפול לתהום, זה ברור. לסטות שמאלה - להתנגש בה. להישאר בנתיב - זה לתקוע את חרטום רכבו היישר בחרטום הרכב הצבאי המשוריין, מה שיהפוך את רכבו ואותו לפירורים קטנים.

ריבונו של עולם, מה עושים עכשיו?!

זהו רגע של חרדה, אימה ופחד שאין לתאר. התחושה היא שזה אבוד, כל אחד רוצה להילחם על חייו. במקרה הזה זה פשוט לא יכול לקרות. שלשת האפשרויות העומדות בפניו - מובילות היישר לגן עדן. אין אופציה רביעית. לפניו חלקיקי שניה, מה הוא יכול לעשות?!

כלום! הוא מבין זאת היטב, ולכן בוחר לרדת אל השול השמאלי ככל יכולתו, תוך הישארות על הכביש. נכון, הרכב הצבאי בא ממש ממול, הסיכויים שלא יתנגש בו אפסיים. הוא צופר בכל הכח, וזועק 'שמע ישראל' מעומק לבו, מסרב להביט נכחו, לראות את הג'יפ נכנס ברוצח בעוצמה...

לפתע חש הדף עצום, לבו ניתר בתוכו. הג'יפ חלף על פניו, וברגע שאחרי האחרון - הנהג כנראה הבחין בו, והיטה את ההגה בחדות. רכבו נשרט, רעד קלות, אבל המשיך בנסיעה. וכן, הוא גם המשיך לחיות, עובדה שסיפר את הסיפור הזה...

בסופו של היום הוא שב הביתה, ולפתע מתקשרת אליו אמו, המתגוררת בלוס אנג'לס. זה עתה התעוררה מהשינה, ובנשימה טרופה היא שואלת: 'אליהו, מה קרה? אמור לי מה קרה? מה היה היום?'

אליהו נבהל. מנין לאמו המידע על מה שקרה איתו? מהיכן היא יודעת על התאונה שכמעט קיפח בה את חייו? מי כבר הספיק להעביר לה את הסיפור הפלאי עד לוס אנג'לס הרחוקה? ואז אמו מבהירה את שאלותיה החפוזות, ומספרת: לפני כמה שעות, בעיצומו של ליל כאן בלוס אנג'לס, ישנתי שינה רגועה, ולפתע הופיע בעלי זכרונו לברכה, אביך היקר, בחלומי. נבהלתי כהוגן, הייתי מבולבלת ונסערת, אולם הוא פנה אליי בפנים מאירות וסיפר לי:

'רק שתדעי, שאלהיו ניצל היום ממוות, בזכות אלף ומשהו שקל שנתן לצדקה!' כך אמר לי בעלי-אביך ז"ל בחלומי, ונעלם. התעוררתי נסערת, מכוסה כולי בזיעה קרה. פתאום הוא בא אליי בחלום ומספר לי סיפור כזה, בעצם הוא 'מדליף' מן השמים שהיית נתון בסכנת חיים מיידית, והצדקה הצילה אותך. ספר לי מה קרה' - ביקשה האם, ואליהו ניאות לספר לה את הסיפור כולו...

לא באתי לחדש שצדקה תציל ממוות' - מסיים אליהו את סיפורו האישי, שסופר בגיליון 'איש לרעהו', 'הרי זה ברור וידוע. אבל מה שמדהים - שבבית דין של מעלה יש דיונים של ממש, כנראה נשמת אבי היתה מעורבת בהם. אין לדעת למה נגזר עלי למות, אבל אבי ז"ל גילה שהצדקה הצילה אותי לחיים!'

באפשרותו של כל אדם להיות ראש ישיבה

בימי חייו של כ"ק אבי מורי בנש"ק הגה"צ רבי משה אהרן פינטו זיע"א, בא לפניו יהודי אחד ושאל אותו: האין ייתכן שצדיקים גדולים ורבים עומדים בראש ישיבות גדולות ומפורסמות ומעמידים תלמידים הרבה, ואילו ישיבתו של אבא איננה מפורסמת כלל. הוא לא שמע עליה ולא ידוע לו דבר אודותיה, היכן אם כן נמצאת ישיבתו והיכן הם תלמידיו?

אבא זיע"א לא היסס והשיב ליהודי בנחת:

"הישיבה שלי היא ביתי, והתלמידים שלי הם בני ובנותיי".

כששמעתי את תשובתו של אבא חייכתי לעצמי - איזו מן ישיבה היא זו?

אולם זמן מה אחר כך, כשהבנתי את כוונתם העמוקה של הדברים, התפעלתי מהאמת

הטהורה ומהחכמה העצומה שיש בתשובה שאבא השיב לשואל.

כל יהודי יש לו בביתו 'בית מדרש מעט' - ישיבה קטנה שבה הוא מגדל את בניו לתלמידי חכמים ואת בנותיו לנשים צדקניות. הוא עצמו ראש הישיבה של ביתו ועליו מוטלת החובה והזכות להנהיג, להדריך ולכוון את בניו ואת בנותיו בדרך הישר.

לפיכך דבריו של אבא שאמר "הישיבה שלי היא ביתי, והתלמידים בה הם בני ובנותיי" היו אמיתיים וראויים.

לא כל אדם זוכה להיות ראש ישיבה, ולא כל אחד זוכה להקים ישיבה לבחורים שממנה יוצאים בני תורה.

אולם באפשרותו של כל אדם להיות ראש הישיבה של ביתו, וכל אחד יכול להקים את ביתו כך שיהיה לבניו ולבנותיו כישיבה ומקדש מעט, וזאת כשידאג לחנך אותם בדרך ה'.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "עניה סערה לא נחמה" (ישעיה נ"ד) הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, וענינה דברי נחמה לעם ישראל.

ומוסיפים ב' פסוקים מהפטרת "מחר חודש" (שמואל א; כ)

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

אמצעי שאינו מקובל בדין תורה

בחברת העמים, הדרך הישרה לטיפול במעשה פשע הוא להודיע לשלטונות. אולם, מסירת יהודי לשלטונות עלולה להביא לענישה שאינה מגיעה לו על פי דין תורה. לדוגמה, מאסר בכלא אינו אמצעי מקובל בדין תורה כעונש בדיני ממונות. מסירת מידע העלול להוביל לכליאתו של יהודי יכולה להיחשב כמלשינות. אך ורק אם ברור שפלוגי מהווה סכנה לציבור, מותר לדבר עליו כדי להגן על הזולת מפני פגיעתו. ענינים אלו מורכבים ורגישים מאוד, ולפיכך נדרשת בהם התייעצות עם גורם הלכתי מוסמך.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לפני שעולים - מתכוננים

"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכור את פני ה' א" במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את פני ה' ריקם. איש כמתנת ידו כברכת ה' אשר נתן לך" (דברים טז, טז-טז)

האמנם כוונת הפסוקים היא שכל יהודי שמגיע לבית המקדש לרגל צריך להביא מתנה להקב"ה כברכת ידו? וכי הקב"ה צריך מתנות או צדקות מבני אדם, עד שהוא דורש מאיתנו שלא נבוא אליו ריקם. והרי על הקב"ה נאמר (דברי הימים א. כט, יד) "כי ממך הכל ומידך נתנו לך", הכל שיך להקב"ה, כמו שנאמר (חגי ב, ח) "לי הכסף ולי הזהב נאום ה' צבאות", ואין לו צורך במאומה ולא במתנות, ואם כן מהי הכוונה בדברי הכתוב שלא לבוא לבית המקדש ריקם אלא להביא איש כמתנת ידו אל הקב"ה.

אולם עלינו לידע ולהשכיל כי כל יהודי ויהודי אשר חפץ לעלות לרגל, אזי קודם עלייתו הוא צריך לעשות הכנה גדולה, כדי לזכות לראות את פני האדון ה' אלוקי ישראל. וכך כל אחד ואחד כפי השגתו עליו להתכונן לראות את פני ה'. שכן לכל אדם יש חלק א-לוה ממעל אשר נתן לו ה', ולכל אדם יש את חלקו בתורה כפי מעלת נשמתו. ואם הוא רוצה לזכות לראות את פני השכינה, עליו להתייגע בחלק נשמתו ובחלק תורתו כפי אשר חננו ה' קודם שיעלה לרגל.

וזהו המכוון במה שהקב"ה דורש מכל אחד מאיתנו 'ולא יראו פני ריקם, איש כמתנת ידו' וגו', לא לבוא לרגל בידיים ריקות ללא הכנה. אלא איש כמתנת ידו, כל איש כפי השגתו וחלקו, וכל אחד כפי מה שקיבלה נשמתו בגן עדן, כך יבוא לרגל, אבל ח"ו שלא לבוא ריקם ללא תורה ויראת שמים, אלא להכין את עצמו קודם שהוא עולה לרגל, וכך יבוא עם החידושים שחידש בתורה ובמעלות המידות כמתנת ה' אלוקיו אשר נתן והעניק לו.

ואמנם, יש לכל אדם לידע כי כאשר הוא מכין את עצמו, ועוסק בתורה במסירות נפש ומכין את עצמו לקבלת פני שכינה, הרי שהוא זוכה לכל טוב מאת השי"ת. ובפרט בזמנינו כיום, כאשר הדורות מתמעטין והולכין, באם אדם מקיים תורה ומצוות במסירות נפש, הרי שהוא זוכה לשמירה מיוחדת מהקב"ה, וזוכה לתשומת לב מיוחדת. ולא עוד, אלא שהוא זוכה להרחבת הלב והדעת, והוא מרגיש את הנאמר (דברי הימים ב. יז, ו) ויגבה לבו בדרכי ה', כיון שהוא מתאמץ במיוחד, ולכן יש לו סייעתא דשמיא מיוחדת.

שבת שבתון

א שנת השמיטה מתחילה מראשון לחודש תשרי [ראש השנה], ומסתיימת בעשרים ותשעה לחודש אלול [ערב ראש השנה] לעת ערב. אלא שהלכה למשה מסיני, שכל זמן שבית המקדש היה קיים נאסרה עבודת האדמה שלשים יום קודם לשמיטה. וזהו דין תוספת שביעית. וחכמינו אף אסרו חרישה בשדה תבואה מחג הפסח, ובשדה אילן מחג שבועות של שנה ששית. אולם בימינו מותרות רוב עבודות האדמה עד לראש השנה תשפ"ב, ואין לנו בזמן הזה דין תוספת שביעית. אלא שצריך להוסיף שיעור מועט בערב ר"ה.

ב למרות זאת אסרו חכמים לנטוע אילן עושה פירות פחות מארבעים וארבעה ימים קודם שנת השמיטה, שהנוטע סמוך לשמיטה יחשבו שנטע בשביעית. ועל כן הרוצה ליטע אילנות מאכל לפני שנת השמיטה, יזהר לנטוע עד ט"ו באב של ערב השמיטה סמוך לשקיעה, שכן מיום ט"ו באב אסור לנטוע אילנות מאכל.

פניני הפרשה

תפילה בגוף נקי

"ופנית בבקר והלכת לאהלך" (דברים טז, ז)

פסוק זה נתפרש בדרך רמז בספר "נשמת חיים" לרבי אשר חדאד, וזה לשונו: אפשר לרמז בזה מה שכתב מרן בשולחן ערוך [או"ח. ב, ו]: לפני תפילת שחרית, יבדוק נקיבו. וכתב הרמ"א בהג"ה: וירגיל עצמו לפנות בוקר וערב שהוא זריזות ונקיות. וכתב הרב משנה ברורה הטעם, כדי שיהיה אחר כך גופו נקי בשעת קבלת מלכות שמים בקריאת שמע ותפילה.

וזהו אפוא רמז הכתוב: "ופנית בבוקר" - קודם תפילה לבדוק את נקיבך, ואחר כך "והלכת לאהלך" - זה בית הכנסת הנקרא "אהל" [כמו שדרשו חז"ל על הפסוק "מה טבו אהלך יעקב" - אלו בתי כנסיות], כדי להתפלל ולקרוא קריאת שמע.

דבר חביב נעשה בקלות

"וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאתו כי ירחק ממך המקום" (דברים יד, כד)

כך פירש הקדוש רבי משה אלשיך זיע"א:

דבר שאדם עושה אותו מתוך חיבה וחשק, לעולם אינו קשה בשבילו ואין הוא בא לידי עייפות בשעת העשיה. אבל אם הוא עושה את הדבר שלא ברצון, הריהו נהפך לו חיש מהר לעול ולמשא שחפץ ליפטר ממנו.

וזהו פשוטו של מקרא: "וכי ירבה ממך הדרך" - שהדרך נראית בעיניך כארוכה מידי, וגם "לא תוכל שאתו" - המשא מעיק עליך עד לבלי נשוא. הרי זה סימן מובהק ש"כי ירחק ממך נמקום" - רחוק ממך הקדוש ברוך הוא הנקרא "מקום". שכן אילו היו הוא ומצוותיו קרובים אל לבך, לא היתה הדרך רחוקה ממך ויכול היית לשאת את המשא בנקל.

לקראת יום ההילולא של מרן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אביו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שחל ביום ה' לחודש אלול, נאיר כאן כמה פנינים ומרגליות טובות מאוצר מידותיו והנהגותיו של הצדיק זיע"א

"האי מאן דבעי למיהוי חסידא - לקיים מילי דאבות". כל הוראה שיצאה מפה קודשם של התנאים הקדושים, קוימה על ידו ככתבה וכלשונה, ללא כחל ושרק.

צאתכם לשלום ובואכם לשלום

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה'כתובה' - בין ישראל לאבינו שבשמים.

לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי את אווירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה.

הרים רבי משה אהרן זיע"א את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות: "צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולא דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצוה; 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'. מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". - דברים אלו אמר הרב, כי כך היתה דרכו תמיד, להמליץ טוב על עם ישראל, כדרכם בקודש של כמה מצדיקי ישראל.

הקהל התפלא, ולא הבין אל מה ירמוז דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסיעתא דשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושוב בשלום לבסיסם, מהפעולה הנועזת והמסוכנת.

עשר שנים לאחר מכן, נודעו גם דבריו האחרונים של רבי משה אהרן, שאמר: "מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם". היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרוזן העיראקי הפציץ את ישראל בטילי סקאד.

בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו רודן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו. ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל בזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים

על פי רוב בביתו, ליד נרות דלוקים שהדליק לעילוי נשמות אבותיו הקדושים, והיה עוסק בתורה ובמעשים טובים.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. תוך הקפדה מיוחדת שלא היה מרים את עיניו לראות מי הנכנס אליו, ועם כל זאת היתה לו ידיעה על כל מי שנכנס אליו, לשם איזו מטרה הוא נכנס, אם לברכה, אם לעצה ואם לתפילה או לרפואה. ועד כדי כך, תעיד העובדה שגם כאשר אשתו או בנוותיו היו נכנסות לחדרו, הוא היה מתחיל לברך אותם בברכה המסורתית "מי שברך", עד שהמתין לשמוע את שם המתברך, ואז הרגיש לפתע, כי העומדות למולו הן מבני משפחתו הקרובה.

כדאי לציין כאן נקודה מופלאה, שכבר כתבנו עליה בעבר, ומפאת חביבות וחשיבות הדברים, נשנה אותה גם בפרק זה: אחת מהנהגותיו המיוחדות היתה ההנהגה של שמירת העיניים. כידוע מהספרים הקדושים שעיקר קדושתו וטהרתו של האדם - היא מהעיניים. מי ששומר על עיניו לבל יכשלו במראות אסורות, הרי הוא זוכה ליראת שמים אמיתית. והצדיק זיע"א, הקפיד מאוד על שמירת העיניים שלו, ואף שנכנסו ובאו אצלו אלפי בני אדם, בכל זאת נזהר מאוד שלא להביט בפני נשים, ואף כשנכנסה אצלו הרבנית מזל ע"ה, הצדיק לא הכיר בה!

בתפילותיו הרעיש עולמות כדי להגן על עם ישראל הקדושים. ברוח קדשו חזה את העתיד לבוא, והיה מעתיר בתפילה ובתחינה לפני הצדיקים שימצו טוב בעד עמו ישראל לישועה ולביטול הגזירה.

ביום ההילולא שלו שחל ביום החמישי לחודש אלול, עולים בניו הצדיקים, בני משפחתו ותלמידיו הנאמנים, לצד רבים מבני ישראל שזכו להיפקד בדבר ישועה ורחמים בזכותו של הצדיק, שבחייו ולאחר פטירתו פעל ישועות גדולות ונשגבות לכל המעתירים בתפילה לפני שוכן מרומים ומזכירים את זכותו של הצדיק רבי משה אהרן זיע"א.

הנהגות קדושה רבות שספג רבי משה אהרן פינטו זיע"א בבית הוריו, נשתמרו אצלו ואף נשתבחו והתעלו "בבחינת מעלין בקודש ואין מורידין". חסידותו של רבי משה אהרן זיע"א, באה לידי ביטוי בכך שהוא הקפיד ודקדק לקיים את מאמרי חז"ל במסכת אבות. וכבר אמרו בגמרא (מסכת בבא קמא דף ל.)

מעשיהם של צדיקים

יחוס מפואר האיר כמרגלית בוהקת בכתר משפחת פינטו רמת המעלה והיחס. בן אחר בן, דור אחר דור לאנשי אמונה, חסידים קדושים וטהורים. הצדיק רבי משה אהרן זיע"א נצר לשושלת של תלמידי חכמים בעלי מופתים וישועות, שהאצילו על עם ישראל בהוד קדושתם וטהרתם.

רבי משה אהרן זיע"א, התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה שרבי משה אהרן זיע"א פינטו זיע"א, קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה, במצוות אביו הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

מידת הענווה שבה התברך רבי משה אהרן זיע"א, היתה מקרינה סביב כל מי שנכנס לתוך ארבע אמותיו. הכל חשו כי לפניהם ניצבת אישיות גדולה ומרוממת מעם, גבוה משכמו ומעלה וראשו כפוף לשאת בצערו ודאגתו של כל אדם ואדם שנברא בצלם א-להים. כל מי ומי שנכנס לביתו התקבל בברכה, בסבר פנים יפות, בכל שעה ובכל עת.

כך למשל יישם רבי משה אהרן זיע"א, את מאמר התנא רבי לויטס איש יבנה: "מאד מאד הוא שפל רוח". בכל שבת, כאשר נכנס לבית הכנסת, היה מכופף את גוו כמי שמבקש להמעט מערך עצמו, בבואו להיכל המלך. כאשר היו מגיעים אליו המתפללים לאחר התפילה כדי לנשק את ידו ולהתברך מפיו, היה מיד נחרד מעצם הרעיון שמאן דהוא ינשק את ידיו, ומתנגד בכל תוקף וממעט בערך עצמו.

רבי משה אהרן זיע"א היה בעל בטחון גדול בהשם יתברך. הפסוק "השלך על ה' יתברך והוא יכלכלך" היה נר לרגליו בכל עת מצוא, ותמיד היה מכלכל את צעדיו על פי פסוק זה, עד שלא שם את מעייניו כלל להבלי עולם הזה. את כל ימיו ולילותיו היה רבי משה אהרן זיע"א עושה